

σμον εἶ δυνατόν πρίγκιπά τινα τοῦ Βουρβωνικοῦ οἴκου — διὰ τὴν λάβη εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸν δούκα τοῦ Enghien δὲν ἀπῆρτετο ἢ τὴν διαβῆ τὸν Ρῆνον· ἐπ' αὐτοῦ λοιπὸν ἔπεσεν ἡ ἐκλογὴ. Ἄν και οὐδὲν εἶχον τὴν φοβηθῶσιν ἐκ μέρους τοῦ ἀνακτος τῆς Βάδης, ἐγένοντο ὅμως ἐξοπλισμοὶ ὡς πρὸς μικρὰν ἐκστρατείαν. Τὸ πολίχιον Ἐττενχαϊμ ἔπρεπε τὴν περικυκλωθῆ ἐξ ὄλων τῶν μερῶν. Δύο στρατηγοὶ διηύθυνον τὸ κίνημα. Τριακόσιοι δραγαῶνοι μὲ τεσσάρων ἡμερῶν ἐφόδια ἔμελλον τὴν κυρίαν ἐφοδον ὁρμώμενοι ἀπὸ Schlettstadt· τριακόσιοι ἄνδρες ἐφεδρεία μετὰ τεσσάρων τηλεβόλων ἐποπεθετήθησαν ἐν Kehl, μία ἰλη ἵππικου ἐν Wilstadt· πρὸς τούτοις δὲ ἔλαβεν ὁ φρούραρχος τοῦ Neubreisach διαταγὴν τὴν πέμψη ἑκατὸν ἄνδρας μετὰ δύο τηλεβόλων ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ρῆνου. Ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου ὑπογεγραμμένῳ ἐντόλματι συλλήψεως διὰ τοὺς στρατηγούς ἐλήφθη πρόνοια δι' ὅλας τὰς περιπτώσεις αἰτινες τυχὸν ἠδύνατο τὴν συμβῶσι. Τὸ διάταγμα σώζεται ἐτι ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ γαλλικοῦ κράτους. Ὡσει πρὸς χλευασμὸν τοῦ δικαίου καὶ τῆς δικαιοσύνης φέρει ἐπὶ κεφαλῆς ἐμβλημα παριστῶν τὴν εἰκόνα τῆς Δίκης. Ἄλλὰ και οὕτως ἠδύνατο ὁ δούξ τὴν διαφυγῆ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς ὑπόπτου θεᾶς, ἐὰν δὲν ἐκώφευεν εἰς ὅλας τὰς προτροπὰς. Καὶ αὐτὴ ἡ ὑπερήφανος αὐτοπεποιθήσις δὲν εἶνε τρανότατον δείγμα τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ ἀδωότητος; Εἶς μάλιστα ἐκ τῶν εἰς σύμ- πρῆξιν καταδικασμένων ἀξιωματικῶν μάτην τὸν προέστρεψε τὴν λάβη μέτρα πρὸς σωτηρίαν τῆς ζωῆς του. Οὕτω λοιπὸν ἐξετελέσθη ἡ ἐπιβουλή τὴν νύκτα τῆς 14. Μαρτίου 1804. Μετὰ βραχεῖαν κράτησιν ἐν Στρασβούργῳ ἀπήχθη ὁ Δούξ εἰς Παρισίους, ὅπου ἀφίκετο τὴν 20 καὶ ἐφυλακίσθη πάραυτα ἐν τῷ φρουρίῳ τῶν Βιγκενινῶν. Εἰς οὐδένα ἐπετράπη τὴν συνοδεύσῃ τῷ ἀφήκαν μόνον κυνάριον τι ὀνόματι Μοχιλώφ, τὸ ὅποιον εἶχε φέρει ἐκ Ρωσσίας. Τὸ ζῶον εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν κύριόν του εἰς Στρασβούργον καὶ δὲν ἐνόει κατ' οὐδένα τρόπον τὴν ἐγκαταλείψῃ. Μόλις φθάσαντα, ἡμιθανῆ ἐκ πείνης καὶ κοπώσεως, παρουσίασαν τὸν αἰχμάλωτον ἐνώπιον στρατοδικεῖου. Ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχεν οὔτε συνήγορος οὔτε κατήγορος. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἤξευρον μόνον ὅτι ἔπρεπε τὴν ἐκφέρειν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, καὶ πράγματι ἐξέφερον αὐτὴν ἄνευ διαταγμοῦ, ἄνευ ἀναβολῆς ἀφίνοντες εἰς τοὺς νομικοὺς τὴν δῶσασιν ἔπειτα εἰς τὴν ἀπόφασιν τύπον παραδεκτόν. „En appliquant le paragraphe . . . de la loi du . . . ainsi conçu . . .“, λέγει αὐτολεξεῖ ἐν τῷ ἀπαισίῳ τούτῳ ἐγγράφῳ. Τὰ κενὰ συνεπληρώθησαν μετέπειτα μὲ παράγραφον νόμου, καθ' ὃν ὀρίζετο ποινὴ θανάτου διὰ πάντα συνωμότην. Ὡπωσδήποτε καλλίτερον θὰ ἦτο διὰ τὸν Δούκα ἂν εἶχε τὴν κάμη μόνον μὲ στρατιώτας. Ἡ ἀπόφασις δὲν θὰ ἐξετελείτο ἀμέσως, θὰ ἐνεργετο καιρὸς, ἵσως τὸ πᾶν θὰ ἐσώζετο. Ὁ Βοναπάρτης ἠδύνατο τὴν μεταβάλλῃ γνώμην μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς νυκτός. Ἄλλ' ὁ Σαβαρὺ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς, ὁ ἐμπειστευμένος τὴν θανάτωσιν ἐβιάσθη, προφανῶς ἐπειδὴ διετάχθη τὴν σπεύσῃ. Γνω-

στὴν ἰσχύει σήμερον ὅτι ἔδωκε τὸ παράγγελμα τοῦ γεμί- σμας τῶν ὄλων μίαν ὥραν πρὸ τῆς συντάξεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Μόλις εἶχον ἐκπληρώσει οἱ ἀξιωματικοὶ τὴν καθήκον των, ἔλαβεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸν αἰχμάλωτον καὶ ἐτουφέκισεν αὐτὸν ἐν βαθυτάτῳ σκοτει τῆς νυκτός — λέγεται ὅτι τῷ ἐκρέμασαν φανὸν περὶ τὸν λαίμῳ — ἐν τῇ τάφῳ τοῦ φρουρίου. Ἀπέθανεν ἡσύχως καὶ ἀπλῶς, ὡς ἀληθῆς ἦρος. Οἱ χωροφύλακες ἀπεποιήθησαν μετὰ περιφρονήσεως τὸ πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς θανατώσεως προταθὲν αὐτοῖς ἀργύριον. Μόλις κατεχώσθη ὁ νεκρὸς ἦλθεν ὁ μικρὸς Μοχιλώφ ὕλακτῶν καὶ ὠρούμενος. Οὕτως ἔχυσεν τούλαχιστον ἐν εὐαίσθητον ὃν δάκρυα φιλάνθρωπα ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ τοῦ δυστυχούς.

Ἀξιομνημόνευτον εἶνε ἐπὶ πόσον χρόνον ὑπῆρξε δυνατόν τὴν ἀποκρυφθῆ ἀπὸ τῆς Εὐρώπης τὸ ἀνοσιούργημα τῆς 21. Μαρτίου. Ὁ δούξ τοῦ Βουρβῶν δὲν ἐληροφορήθη τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του ἢ τὴν 4. Ἀπριλίου. Εὐχαρίστως ἠθέλεν ἐξεγείρει ὅλον τὸν κόσμον ἐναντίον τοῦ Τρομεροῦ, ἀλλ' ὁ κόσμος ἔμενε ἀναίσθητος πρὸ τῆς παντοδυναμίας του. Μόνον ἡ Ρωσσία ἐτόλμησε τὴν παράσχῃ λόγους εἰς τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν, ἐν Ρωσσία ὅμως ἀπεστραγγαλίσθη πρὸ τινων ἐτῶν ὁ αὐτοκράτωρ Παῦλος Α', οὐδὲ ἦτο ὁ Talleyrand ὁ ἀνθρωπος ὅστις δὲν ἠθέλε δραχθῆ τῆς εὐκαιρίας ταύτης ὅπως ἀποστομώσῃ τοὺς Ρώσους διὰ τῆς καταδείξεως τῆς βιαιοπραγίας ταύτης. Τὸ Βερολίνον ἐπέστρεψεν ἀποσφράγιστον τὴν διαμαρτύρησιν τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ'. Ὁ ἐν Βιέννῃ Γάλλος πρεσβευτὴς ἔλαβεν ὁδηγίαν παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ αὐτοῦ, ἐὰν τυχὸν γείνωσιν αὐτῷ παρατηρήσεις περὶ εἰσβολῆς ἐν Βάδῃ ἐναντίον τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν τὴν ἀποπέμψῃ αὐτὰς μετὰ χλευασμοῦ καὶ μυκτηρισμοῦ. Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν ἐδόθη μέγας χορὸς παρὰ τῷ Ταλλεϋράνδῳ. Ἐν τούτοις καὶ ὁ ἀβρὸς διπλωμάτης καὶ ὁ Σαβαρὺ ὁ ὡμὸς χωροφύλαξ ἀνυψώθησαν εἰς ὑψηλὰ ἀξιώματα, ἐτυχον μεγάλων τιμῶν ἐπὶ Παλινορθώσεως. Ὁ εἰς ἐκύλιε τῶρα τὴν εὐθύνην πρὸς τὸν ἕτερον, καθελὶς ἐξήτει τὴν νύφη τῆς χεῖρας του, μέχρις οὗ εἰρων τις ἐξέφρασε τέλος τὴν εἰκασίαν ὅτι ὁ ἀτυχὴς Δούξ ἐφόνευσεν ὁ ἴδιος ἑαυτὸν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Ἡ σύζυγος τοῦ Enghien, ἀδελφὴ τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ ἀστριακοῦ κλάδου τοῦ οἴκου Rohan, ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις τῷ 1841.

Σπανίως διεπράχθη πολιτικὸν ἐγκλημα μετὰ τσαύτης ψυχραιμίας, θμείως ὅμως σπανίως ἐξίλειθῃ τσοῦτον βαρέως. Ὁ δούξ τοῦ Enghien ἀπέτισε τὰς ἀμαρτίας τῶν φανατικῶν, οἵτινες εἶνε ἡ κατάρα παντός πράγματος, τὸν θάνατον ὅμως αὐτοῦ ἐξεδικήθησαν τὰ στρατεύματα τῶν Συμμάχων. Τὴν 21. Μαρτίου 1804 ἠνοίχθη ἐν μόνον στόμα, ὅπως εἶπῃ τῷ Πρωτῷ Ἰσάτῳ τὴν ἀλήθειαν κατὰ πρόσωπον. „Αὐτὴν τὴν κηλῖδα οὐδέποτε θὰ δυναθῆς τὴν ἐξαλείψῃς, θὰ σοὶ ἐπιφέρῃ δυστυχίαν!“ εἶχεν ἀνακράξῃ ἡ Λαιτικία Βοναπάρτου καὶ ὁ ἐν Ἁγίᾳ Ἐλένη αἰχμάλωτος ἀνεμνήσκετο καθημερινῶς, ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἀπαισίου προφητείας τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

Η ΟΜΙΧΛΗ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

Λίαν διαδεδομένη ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου εἶνε ἡ δοξασία ὅτι τὸ Λονδῖνον καλύπτεται καθ' ὅλα τὰ ἔτη ὑπὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πυκνοῦ ὀμιχλώδους πέπλου, ἀλλ' ἡ δοξασία αὕτη εἶνε ὅλως ἐσφαλμένη. Ὅπως ἡ πρασινάδα ἀγγλι-

κῆς χωροθεσίας, ὅπως ἡ χροιά τοῦ προσώπου ἀγγλίδος νεανίδος εἶναι ἀνυπέβλητοι κατὰ τὴν δροσερότητα, οὕτω καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐν γένει εἶναι τόσον καθαρά καὶ φαεινὰ ὥστε ἠδύνατο τὴν ζηλεύσῃ πολλὰ ἄλλαι χῶραι τῆς Εὐ-

ρώπης. Καί εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ κλίμα εἶνε ὑγρὸν, ἀλλ' ἡ ὑγρασία αὕτη προέρχεται μᾶλλον ἐκ τῆς πλησίον θαλάσσης ἢ ἐκ τῆς πολλῆς βροχῆς· διότι κατὰ τὴν στατιστικὴν ἡ Ἀγγλία ἔχει μόνον 150. ἡμέρας βροχερὰς κατὰ μέσον ὄρον, ἀκριβῶς ὅσας ἔχει καὶ ἡ βόρειος Γερμανία καὶ μόνον 20 ἡμέρας περισσότερον ἀφ' ὅσας ἔχουσιν αἱ νοτιώτερον κείμεναι χώραι. Τὸ Λονδίνον ἔχει συχνότατα, ἰδίᾳ κατὰ τὸ θέρος, διαυγέστατον καὶ φαειρότατον οὐρανόν, διὰ τοῦ ὁποῦ βεβαίως αἱ ἀπειράριθμοι καπνοδόχοι διαγράφουσι ρυπαρὰς μελαίνας γραμμὰς. Ἐκ τῶν γραμμῶν σχηματίζονται ἐνίοτε ἐπιφανεῖαι καὶ ἐκ τῶν ἐπιφανειῶν τριεδιάστατα σώματα κατὰ τοὺς γεωμετρικοὺς νόμους. Τοῦτο συμβαίνει, ὅσάκις ἡ ὀμίχλη ἀναμιγνύεται μετὰ τοῦ καπνοῦ.

Ἡ ὀμίχλη γεννᾶται κυρίως ὅταν τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας εἶναι ψυχρότερα τῶν κατωτέρων καὶ οὕτως ἐμποδίζουσι τὴν ἀνάβασιν τοῦ ὑδατώδους ἀτμοῦ, ὅστις τότε ἀπορροφᾷ τὸν καπνὸν καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν προκύπτον μίγμα μένει μετέωρον καὶ συμπεπυκνωμένον πλησίον τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς· ἐτι πυκνότερον καθίσταται δι' αἰφνιδίως μεταβολῆς τοῦ ἀνέμου. Ὅπως ἡ καπνοδόχη ἀτμοπλοίου εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος σύρει ὀπισθεν αὐτῆς μακρὰν νεφελώδη οὐρὰν σχηματιζομένην ἐκ τοῦ ἐξερχομένου καπνοῦ καὶ ἐκτεινομένην ἐνίοτε εἰς πολλῶν μιλίων ἀπόστασιν, οὕτω δυνάμεθα πολλάκις νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ καπνὸς μίᾳς μεγαλοπόλευς ὅπως τὸ Λονδίνον φέρεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐνίοτε ἐν εἶδει νεφελώδους στρώματος, ἐκτεινομένου πολλάκις εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα μέχρι τεσσαράκοντα χιλιομέτρων. Ἄν λοιπὸν μετατραπῇ αἰφνιδίως ὁ ἀνεμὸς κατὰ τὴν ἀντίθετον φορὸν, ἐπαναφέρει ὅλον ἐκεῖνο τὸ νεφελώδες στρώμα εἰς τὴν πόλιν, τὸ ὁποῖον ἀναμιγνυόμενον μετὰ τῆς ἀπλῆς ὀμίχλης παράγει τὴν πασίγνωστον „Λονδίνειον ὀμίχλην“.

Αἱ χεῖρισταὶ ὀμίχλαι παρουσιάζονται συνήθως κατὰ τὰς ἀρχὰς καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος, τὸν Νοέμβριον καὶ Φεβρουάριον. Τότε διαρκουσι πολλάκις ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας, μένουσι δὲ ἐν τῇ ὑψίστῃ αὐτῶν ἐντάσει μόνον ὀλίγας ὥρας, καθ' ὅσας διαταράσσεται πᾶσα συγκοινωνία καὶ πᾶσα κίνησις ἐν τῇ μεγαλοπόλει. Ἐνῶ πρὸ μικροῦ εἰσέτι μόλις διεκρίνομεν τὸν ἥλιον ὡς μικρὰν ὑπέρυθρον σφαιρὰν, ἀνευ πάσης λάμπειως ἀμυδρῶς διαφαινομένην διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ τῆς ὀμίχλης ὄγκου, τώρα, κατὰ τὴν ὑψίστην ἐντάσιν τῆς ὀμίχλης, καὶ ἡ ἀλαμπής αὕτη σφαιρὰ ἀφανίζεται παντελῶς ἐκ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν.

Πανταχοῦ εἰς τὰ πέριξ ἐπικρατεῖ νύξ· βαθυτάτη νύξ καὶ πυκνότερον σκότος, τὸ ὁποῖον εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον ἀνυπόφορον, καθ' ὅσον οὐδεὶς προσεδόκα τὴν αἰφνιδίαν του ἔλευσιν· διότι ἡ νύξ αὕτη ἔρχεται ὅλως ἀπροσδοκῆτως. Τὸ πυκνότερον τοῦτο σκότος δὲν δύνανται νὰ διασχίσωσιν οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀνημμένοι φανοί, οἱ ὁποῖοι τότε μόλις γίνονται κάπως ὄρατοί, ὅταν τις ἔλθῃ εἰς ἀμεσον ἐπαφὴν μετὰ τῶν σιδηρῶν στύλων, ἐφ' ὧν οἱ φανοὶ στηρίζονται, καὶ ὀφτινες ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἶναι μᾶλλον ἐπιβλαβεῖς ἢ ὠφέλιμοι εἰς τὴν συγκοινωνίαν. Ἐνίοτε περιφέρονται ὡσαύτως εἰς τὰς ὁδοὺς ἄνθρωποι κρατοῦντες πισσωτοὺς δαυλοὺς ἀνημμένους καὶ προσφέροντες τοῖς πεπλανημένοις διαβάταις τὴν συνοδείαν των· ἀλλ' οἱ δαυλοὶ οὗτοι διαδίδουσι μόνον πυκνότερα μέλανα νέφη καπνοῦ καὶ τόσον ἀμυδρὸν φῶς ὥστε μόλις δύνανται νὰ μᾶς προφυλάξωσιν ἀπὸ συγκρούσεως μετὰ οἰκῶν ἢ ἀνθρώπων. Διότι τοιαῦτα ἀπρομελέτητοι — πολλὰκις ὅμως καὶ προμεμελετημένοι — συγκρούσεις ἀνήκουσιν

εἰς τὰ συνηθέστατα ἐπακολουθήματα τῆς ὀμίχλης. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, ὅταν δηλαδὴ δύο ἄνθρωποι συγκρουσθῶσι καθ' ὁδὸν ἕνεκα τοῦ σκότους, ζητοῦσι συνήθως παρ' ἀλλήλων συγγνώμην, ἐρωτῶσιν ἀλλήλους περὶ τῆς ὁδοῦ, ὁμολογοῦσιν ἀμφοτέρωθεν ὅτι ἀγνοοῦσι τοῦ εὐρίσκοντα καὶ εἶτα ἀπομακρύνονται ἀπ' ἀλλήλων. Πολὺ ὅμως δυσχερότεροι εἶναι αἱ συνέπειαι τοιαύτης συγκρούσεως μετὰ κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν, διὰ τοὺς ὁποῖους ἡ ὀμίχλη εἶναι ἀληθινὸν μάννα. Ἐν καιρῷ πυκνῆς ὀμίχλης ὅλοι οἱ ἀπειράριθμοι κλέπται καὶ λωποδύται τοῦ Λονδίνου ἐξέρχονται ἐκ τῶν καταγωγῶν των εἰς τὸ σκότος τῆς ἡμέρας καὶ ὑπὸ τὸν καλύπτοντα αὐτοὺς πέπλον ἀναπτύσσουσιν ὅλην αὐτῶν τὴν δραστηριότητα. Ἐδῶ παραπονεῖται εἰς δυστυχῆς διαβάτης ὅτι τῷ ἔκλεψαν τὸ ὀρολόγιόν του, παρέκει ἄλλος φωνάζει, ὅτι τῷ ἀφῆρσαν τὸν πῖλον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Πολλάκις ὅμως τοιαῦτα παράπονα ἐκφέρουσι μεγαλοφῶνως αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κλέπται ὅπως προσελκύσωσι περισσότερα θύματα, καὶ μία ἐνδόμυχος φωνὴ μᾶς συμβουλεύει νὰ ἐπιταχύνωμεν τὰ βήματά μας, ἵνα μὴ γίνωμεν θύματα τῆς περιεργείας μας.

Ὅστις ἐν καιρῷ τοιαύτης ὀμίχλης δὲν ἔχει νὰ ἐκτελέσῃ κατεπειγούσας ἐργασίας, μένει φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἢ, ἂν τυχὸν καταληφθῇ αἰφνιδίως ὑπὸ τῆς ὀμίχλης μακρὰν τῆς κατοικίας του, ζητεῖ νὰ εὕρῃ πλησιόχωρόν τι ἄσυλον ἢ καὶ νυκτερινὸν κατάλυμα. Σπανίως συμβαίνει νὰ ἐξέλθῃ τις εἰς τὰς ὁδοὺς ἐκ περιεργείας, ὅπως γνωρίσῃ ἀκριβέστερον τὸ ὅπως δῆποτε ἐνδιαφέρον τοῦτο φαινόμενον. Τὰ ὄχηματα βεβαίως μένουσιν ἀργά. Οὔτε ἄμαξαν, οὔτε λεωφορεῖον δύνανται τίς νὰ εὕρῃ ἐν ὥρᾳ τοιαύτης ὀμίχλης. Τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα κλείονται ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ· πᾶσα ζῶη καὶ πᾶσα κίνησις παύει ἐν τῇ μεγαλοπόλει.

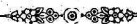
Τὸ χρῶμα τῆς ὀμίχλης διαφέρει ἐκάστοτε ἀναλόγως μετὰ τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποῖον τῆς ὕλης, τὴν ὁποίαν παραλαμβάνει ἐκ τῶν καπνοδοχῶν. Ἄλλοτε εἶνε ρυπαρὸν λευκὸν ἄλλοτε μεταβαίνει εἰς τὸ βαδύ καὶ σκοτεινὸν φαῖον καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ μελανόχρουν. Ἡ τελευταία αὕτη μελαγχροῖν ὀμίχλη ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Ἀγγλων pease soup (σοῦπα ἀπὸ μπιζέλια, κατὰ τὴν ἀγγλικὴν σκευασίαν πυκνὴ καὶ συμπαγὴς ὡς χυλὸς εἶτε ἔτος). Ἀλλὰ τὴν „σοῦπαν“ ταύτην, ἥτις πληροῖ τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου δὲν δύνανται τίς νὰ φάγῃ μετὰ τὸ νοχλιάριον· πολλῶ μᾶλλον αἰσθάνεται τις τὴν ἀνάγκην νὰ διασχίσῃ αὐτὴν διὰ δικόπου ξίφους, ὅπως ἀνοίξῃ δρόμον διαμέσου τῆς πυκνῆς μάζης. Ἐκτὸς τούτου ἡ μάζα αὕτη ἔχει τὴν ρυπαρὰν ἰδιότητα, νὰ ἀφίρη ἐναργῆ ἴχνη ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τῆς ἐνδυμασίας.

Εἰς τὸ σημεῖον ὅμως τοῦτο τῆς ὑψίστης αὐτῆς ἐντάσεως πᾶσι σπανίως φθάνει ἡ ὀμίχλη, ἢ μᾶλλον τὸ μίγμα τῆς ὀμίχλης τοῦ καπνοῦ καὶ τῆς λοιπῆς ἀκαθαρσίας. Ἐνίοτε μάλιστα παρέρχεται ὀλόκληρος ὁ χειμὼν, χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ ἡ τριανδρία αὕτη ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ δόξῃ, ἐνῶ εἰς ἄλλα πάλιν ἔτη τιμᾷ τὴν πόλιν τοῦ Λονδίνου διὰ τῆς παρουσίας αὐτῆς συχνότερον ἢ ἀπαξ. Θὰ ἦτο ὅμως πολὺ ἀσχημον, ἂν ἡ ὀμίχλη αὕτη ἐν τῇ μεγίστῃ αὐτῆς ἐντάσει διήρκει περισσότερον ἀπὸ ὀλίγας ὥρας. Διότι τὸ ἀηδὲς τοῦτο κράμα εἶναι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρουσίας του ἢ ὑπὸ τῶν κατοικῶν ἀναπνεομένη ὕλη, ἥτις κατ' οὐδένα τρόπον δύνανται νὰ καθαρῶσθῃ ἀπὸ τῶν ἐπιβλαβῶν στοιχείων της. Οἶον δῆποτε μέσον καὶ ἂν μεταχειρισθῇ τις πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς ὕλης ταύτης, ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ἐγκλεισθῇ τις, τὸ μίγμα τοῦτο τῆς ὀμίχλης, τοῦ καπνοῦ καὶ τῆς λοιπῆς ἀκαθαρσίας εἰσδύει πανταχοῦ καὶ γίνεται δυσχερότως

ἐπαισθητόν διὰ καυματοειδοῦς τινος ὁσμῆς, καὶ ἀηδοῦς πικρᾶς γεύσεως ἐπὶ τῆς γλώσσης· ἐρεθίζει πρὸς τούτοις τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐχὶ σπανίως προξενεῖ πόνους εἰς τοὺς πνεύμονας. Δὲν εἶναι λοιπὸν θαυμαστὸν, ὅτι ἐν καιρῷ τοιαύτης ὀμίχλης ἡ θνησιμότης ἐν Λονδίῳ ἀξάνει, οἱ θάνατοι τῶν ἐξ ἄσθματος πασχόντων πολλαπλασιάζονται κατὰ 220 τοῖς ἑκατόν καὶ τῶν ἐκ βρογχίτιδος πασχόντων κατὰ 331 τοῖς ἑκατόν! Μᾶλλον μεμονωμένοι, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐπαισθηταὶ εἶναι αἱ μᾶλλον ἄμεσοι βλάβαι, αἱ προσερχόμεναι ἐκ τῆς ὀμίχλης.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀνατρέπονται καὶ κατασυντρίβονται ὑπὸ τὰς τροχιάς τῶν ἐλαυνόντων ὀχημάτων καὶ ἀμαξῶν· διότι, ἂν καὶ ἡ συγκοινωνία ἕνεκα τοῦ πυκνοῦ σκότους σχεδὸν παντελῶς διακόπτεται, ἐν τούτοις ὁμως ἡ διακοπὴ αὕτη δὲν δύναται νὰ γείνη ἀμέσως καὶ αἰφνιδίως, μόνις ἐπέβη ἡ ὀμίχλη. Ὁ πλοῦς ἐν τῷ Ταμέσει καθίσταται λίαν κινδυνώδης· σιδηροδρομικὰ δυστυχήματα πολλαπλασιάζονται φρικωδῶς μεθ' ὅλα τὰ πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν διδόμενα ἰδιαιτέρα σημεῖα, ἐν ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ τὸ ἐξῆς, ὅτι εἰς ὠρισμένα μέρη τῶν σιδηροτροχιῶν τοποθετοῦσι πυριτοβολάς, αἰτινες ἐκπυροσκοροῦσιν ἀφ' ἑαυτῶν, μόνις οἱ τροχαὶ τῆς ἀτμαμάξης διέλθωσιν ἐπ' αὐτῶν, καὶ τοιουτοτρόπως δηλοῦσιν εἰς τὸν διευθύνοντα τὴν ἀτμαμάξαν μηχανικόν, εἰς ποῖον μέρος εὐρίσκεται. Καὶ μυρία ἄλλα δυσάρεστα ἐπακολουθήματα συνεπάγεται τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον τῆς ὀμίχλης, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἴσως θ' ἀπαλλαχθῆ ἔντελῶς

τὸ Λονδίον, ἂν καὶ τὰ βλαβερώτατα αὐτῆς ἀποτελέσματα θὰ ἠδύναντο ὅπως δήποτε οὐσιωδῶς νὰ ἐξασθενωθῶσιν. Μέχρι τῆς ἐποχῆς Ἐδουάρδου Β' ἐκαίοντο ἐν Λονδίῳ μόνον ξύλα καὶ διὰ τοῦτο μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν παρουσιάζοντο ὀμίχλαι τοῦ χειρίστου εἶδους. Ἐπὶ τῆς βασιλείας ὁμως αὐτοῦ ἤρχισαν νὰ εἰσάγονται ἄνθρακες ἐκ τοῦ Newcastle, καὶ ἀμέσως ἡ ὀμίχλη ἤρχισε νὰ γίνεται πυκνοτέρα καὶ ῥυπαροτέρα, οὕτως ὥστε ἐν ἔτει 1316 ἡ βουλή ἠναγκάσθη νὰ ὑποβάλλῃ αἴτησιν εἰς τὸν βασιλέα κατὰ τῆς χρήσεως τῶν ἀνθράκων. Ὁ βασιλεὺς ἀπηγόρευσε τὴν χρῆσιν τῶν ἀνθράκων διὰ διατάγματος, τιμωροῦντος τοὺς παραβάτας με χρηματικὴν ποινὴν καὶ ἐν περιπτώσει ἐπαναλήψεως μετὰ τὴν κατεδάφισιν τῶν καπνοδοχῶν των. Πόσον μικρὰ ὁμως ἦτο ἡ βλάβη, ἡ προερχομένη ἐκ τῆς καταναλώσεως τῶν δύο ἢ τριῶν χιλιάδων τόννων ἀνθράκων κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν πανωλεθρίαν, ἣν προξενεῖ τὴν σήμερον ἡ ἐτησία ἐν Λονδίῳ κατανάλωσις 5,000,000 τόννων ἀνθράκων! Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐλήφθησαν μέτρα πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ, καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἔδη ὅλα τὰ ἀτμόπλοια καὶ τὰ ἐργοστάσια ἐντὸς καὶ πέραξ τοῦ Λονδίνου εἶναι ἠναγκασμένα νὰ καταναλίσκωσι τὸν ἴδιον καπνὸν των. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον χρόνον τὰ μέτρα ταῦτα δὲν ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὸ ἀπειράριθμον πλῆθος τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν, τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς Λονδινεῖς ὀμίχλης δὲν θὰ ἐλαττωθῶσι ποσῶς.

ΔΩΡΑ Δ' ΙΣΤΡΙΑ.

Τῆ 5/17. Νοεμβρίου ἀπέθανεν ἐν τῇ μικρᾷ αὐτῆς ἐν Φλωρεντίᾳ ἐπαύλει ἡ πριγκίπισσα Ἑλένη Κολτσῶφ Μασσάλσκυ, ἡ διαπρεπὴς λογογράφος, ἣτις ὑπὸ τὸ γνωστότατον ψευδώνυμον Δώρα δ' Ἰστρία εἶχεν ἀποκτήσῃ ἐπιφανεστάτην θέσιν ἐν τῇ νεωτέρᾳ φιλολογίᾳ.

Ἡ Δώρα δ' Ἰστρία εἶχε τὸ γένος ἐξ οἴκου ἡγεμονικοῦ, οὔσα θυγάτηρ τοῦ μεγάλου βάνου Μιχαὴλ Γκίκα καὶ ἀνεψιὰ τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου Γκίκα, ἐγεννήθη δὲ τῆ 22. Ἰανουαρίου (3. Φεβρουαρίου) 1828 ἐν Βουκορεστίῳ, ἐνθα καὶ διήγαγεν ἡσύχως τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην ἐπίβλεψιν τοῦ εὐπαιδευτοῦ πατρὸς καὶ τῆς φιλοστόργου μητρός. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1840 ὁ ἥσυχος οἶκος βίος ἐν τῷ πατριῶ οἴκῳ ἔλαβεν ἀπότομον πέρας· πολιτικοὶ κλύδωνες ἠγγέθησαν καὶ ἠναγκάσαν τὸν πατέρα νὰ ἐγκαταλίῃ τὴν πατρίδα. Φεύγων συμπάρελαβεν μεθ' ἑαυτοῦ καὶ

τὴν θυγατέρα, ἣτις ἦτο μόνις δωδεκαετὲς κοράσιον, καὶ ἤρξατο μετ' αὐτῆς ταραχώδη καὶ πολυκύμαντον βίον φυγάδος. Κατ' ἀρχὰς ἐτράπη εἰς Δρέσδην, βραδύτερον δὲ εἰς Βιέννην καὶ Βενετίαν· ἀκολούθως ἐπανεκάμφεν αὐθις εἰς Γερμανίαν καὶ διέτριψεν ἰδίᾳ ἐν Βερολίῳ, ἐνθα ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα προσεῖλκυεν ἤδη τὸν γενικὸν θαυμασμὸν διὰ τε τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς εὐφυΐας αὐτῆς. Ἐν ἔτει 1849 ἡ Ἑλένη Γκίκα συνεζεύχθη εἰς γάμον μετὰ τοῦ πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου Κολτσῶφ Μασσάλσκυ καὶ διήγαγεν ἔκτοτε ὀλίγα ἔτη ἐν Ρωσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἐν Πετρούπολει. Ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχής, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ὑγεία της ἐπασχεν ὡς ἐκ τῆς δριμύτητος τοῦ κλίματος, ἠναγκάσθη ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα τὸ 1855 νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Πετρούπολιν τῇ συναινέσει τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ νὰ μεταβῆ εἰς

